

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת פנחס

פעם היונה נכנסה לאיזה בית ופחדה כשראתה את האנשים בתוך הבית, ורצתה לצאת. היא ראתה איזה פתח של חלון בפינת הבית, אך החלון היה כ"כ נקי ומבריק למרות שהחלון היה סגור. היונה חשבה שהחלון פתוח ונחבטה בחלון ונפלה.. אמרה לעצמה שהיא לא מתייאשת, ועוד הפעם עפה לכיוון החלון, נחבטה ונפלה. כך היא ניסתה מס' פעמים, עד שאחד מבני הבית ריחם עליה ופתח את החלון והיא עפה החוצה שְמחה. היא חשבה לעצמה 'בזכות זה שדפקתי בחלון כמה פעמים, הצלחתי לפתוח את החלון..! היא חושבת שהיא פתחה. היא לא יודעת שבני הבית פתחו לה החלון. כך גם אדם מתפלל ולא נענה, ושוב מתפלל. עד שלבסוף מרחמים עליו מהשמיים ונותנים לו, והוא עלול לחשוב שהוא זה שעשה...

אדם איפה שהוא הולך ומה שהוא עושה שישים לב על דרכיו. באופן שצריך האדם להשגיח על הדרכים שלו שיראה מה המעשים שלו ואיך הוא משתדל בעבודת השם. עכשיו הקיץ חריף וחזק ואנשים לא יודעים לשמור את הצניעות. כשאדם יוצא לרחוב צריך אלף פעם לחשוב, כי אח"כ הוא נופל ברשת היצה"ר. לכן צריך לפני שהוא הולך לתת צדקה שהשם יעזור לו שלא יינזק.

פעם שאלו את הרב וואזנר 'למה כבודו לא הולך לקברי צדיקים?', הרבה זמן לא הלכת' בן כמה הוא היה כששאלו אותו? - בגיל 90,80. ענה 'אם אני אסע ואחזור, ובדרך פעם אחת אסתכל על מראה אסור, לא שווה שום דבר!', עבודה של הרבה שנים יאבד אותם? הקדושה יאבד? לא כדאי. 'חכם עיניו בראשו' יתחיל לחשוב על עצמו. לכן, צריך הרבה שאדם ישים לב. עכשיו זה הניסיון, ואדם ששומר את העיניים, מהשמיים שומרים אותו.

מעשה היה **בתלמיד חכם אחד משיבת הנגב**, שעשה דרכו לישיבה באוטובוס. תחילה הוא ישב בקדמת האוטובוס, ואז הבחין שיש לידו מראה לא צנוע, ולכן העתיק את מקומו לספסל האחורי, ונרדם מרוב עייפות. בחלום הראו לו שמתחת לכיסא שהוא יושב עליו יש פצצה. הוא התעורר מיד והתכופף לראות. הבחין שיש שקית מתחת לספסל, שיוצא ממנה חוטי חשמל. הלך מיד לנהג, והנהג עצר את האוטובוס וביקש מהקהל לרדת. הגיע חבלן ונטרל את המטען. הבחור, כשהגיע לנתיבות, מיד הלך אל הבבא סאלי ע"ה. לפני שסיפר לרב מה שעבר עליו, הרב אמר לו 'בחלום אדבר בו...!'. עוד אמר לו הרב, שהמחבל שהניח את הפצצה הזאת, כבר בכלא. כל זה בזכות הזהירות בשמירת העיניים והצניעות.

מספר כבוד הרב שהיה להם בישיבה אדם אחד שמצא 'פטנט'. כשהיתה אישה לא צנועה רוצה לשבת על ידו באוטובוס, היה מתחיל לדבר לעצמו כאילו הוא משוגע, וכך האישה היתה מפחדת ולא היתה יושבת על ידו. היה עוד חבר בישיבה שהיה מבוגר, וכשהיה באות נשים לשבת על ידו, היה אומר 'סליחה, אני, יש לי פְרוֹסְפֵדִין!' ('ה'תרגום' מפרש את המילה כרוספדין-טלית'). האישה היתה חושבת שזה מחלה, והיתה בורחת מהמושב שעל יד האיש הזה..

יהודי אחד שהיה קשה לו מאוד הפרנסה, והיה שומר את עצמו ואת העיניים שלו ומשתדל, אמרו לו שיש איזה מקום עבודה בשבילו, אבל יש שם פקידות והוא צריך לשבת עם הפקידות. אמר 'לא, אני פקידות לא רוצה'. מפה לפה, אשתו אומרת לו טוב מה אני אעשה? איך תפרנס? צריכים 'פרנוס'ה'. בקיצור הוא חולם בלילה את אבא שלו שלא ראה אותו 30 שנה משנפטר. אמר לו 'תשמע בני, הפרנסה שלך קשה ואתה צדיק. אתה שומר את עצמך. בוא אגיד לך, איפה שהיינו גרים, איפה המיטה שלי, מתחת לרגל המיטה יש שמה 20 אלף דולר. אני שמתי לפני שנים. תוציא בְלִטָה ותמצא אותם'. טוב, זה רואה את החלום ואומר 'טוב, אם ככה אני אלך לשם'. בא לשם ודופק בדלת ואומר 'תשמע, היינו גרים פה פעם, וחלמתי הלילה את אבא שלי והוא אומר לי 'שמתי לך 20 אלף דולר מתחת למיטה'. אמר לבעל הדירה 'תן לי לחפש, ואני אתקן לך את זה בחזרה. רק תן לי למצוא את זה, אני זקוק לכסף'. שכנע אותו ובא איפה שהיה הרגל הזאת של המיטה פעם, מוציא את הבלטה, ומוצא 20 אלף דולרים. בעל הבית אומר לו 'תשמע, אני קניתי את הדירה וזה שלי' ומתווכח איתו. בסוף אמר לו 'בוא נלך לבית דין'. הלכו לבית דין, וזה אומר 'זה שלי' וגם זה אומר 'זה שלי'. הדיינים אמרו לבעל הדירה 'אבל עד עכשיו לא פתחת? למה אתה טוען שזה שלך?' לבסוף אמרו לו 'נראה את התאריך של השטרות, אם זה לפני 40 שנה 30 שנה ואז נדע שהם שלו. אבל אם יש שטרות רק כמה אחדים מלפני 30 שנה, וכל השאר חדש, זה שלך'. בדקו, וראו שהכל לפני 40 45 שנה, ואמרו לו 'זה לא שייך לך חביבי. אתה לא היית פה בזמן הזה, ולכן זה שייך לחבר שלך'. מה ראינו כאן? שמהשמיים שלחו לו את הממון שהיה צריך. אדם תמיד ילך בדרך השם ולא ידאג משום דבר, כי מה שמגיע לו, יקבל ומהשמיים מסדרים לבן אדם הכל. הכל מסדרים לנו, ורק שאנחנו נעשה רצון אבינו שבשמיים זה הכל. זה זה פלא פלאות.

היה מסופר שבעיר 'פאס' היה איזה עשיר אחד גדול שהיה אוהב לצוד ציד כדרך העשירים. יום אחד הזדמן לו אריה קטן, גור. לקח אותו ואמר שיביא את זה לבית שלו ויגדל אותו בבית ויחנך אותו בדרך טובים. ככה כל יום היה מלטף אותו ונותן לו כבש לאכול והיה

אוהב אותם האריה את כל הילדים. הוא קשר אותו שם באיזה חבל בחוץ, והיה יושב שם ואוכל ושמח, לא חסר לו כלום. יום אחד, זה יצא לצוד ציד ועברו שמה שני סוחרים בדים. הם קנו בדים אחד מהם היה צריך חבל. ראה את החבל הזה והוא לא יודע מה הולך בפנים בתוך החצר. אמר 'טוב מה יש בזה?' אמר לו חברו 'אל תיגע בזה. זה שייך למישהו. קשור לו איזה משהו בזה'. ענה 'סך הכל אני רוצה חתיכת חבל לקשור את החבילה'. חתך את החבל ומשך את החבל. בינתיים האריה מציץ 'מה זה? מי עושה את זה?'. רואה את הבן אדם הזה לוקח את החבל וקושר את החבילה. קפץ החוצה והשאיר אותו שלד עצמות... איזה צרה הייתה. אבל למה? - אדוני, אל תיגע במה שלא שלך. אדם צריך לשים לעצמו גדרים.

כא אחז ואמר ויהי ערב ויהי בקר - אנחנו צריכים לדעת ולהחזיר בתוכנו שאין דבר כזה 'מקרה'. 'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה'. אפילו על מכה קטנה שאדם מקבל יש 'כרוז' שיוצא מלמעלה. שלא יחשוב שזה קרה במקרה, או זה נפל במקרה, קיבל מכה במקרה. לא. כל דבר יש לו חשבון ויש לו תגמול והכל זה מהשמיים. צריך לדעת שהכל זה עילת העילות וסיבת הסיבות. היה מסופר על מלך אחד שהיה אהוב מאוד ונערץ על תושבי המדינה שלו, והוא עשה כל מה שביכולתו, לעשות צדק בתבונה. היה דרכו לפעמים לצאת מהארמון שלו כשהוא מחופש, והולך באיזה מקומות לראות מה המצב. באחד הימים הסתובב באיזה מקום והגיע על גדות איזה נהר ורואה וילה מאוד יפה. דפק בדלת ורואה מולו איזה עשיר אחד. אומר לו 'אני המלך. אתה יודע באתי לראות את האזרחים בממלכה'. אמר העשיר 'אני ברוך השם בניתי וילה ויש לי עסקים ואני מצליח'. שאל אותו המלך 'למה יש חלק מהאנשים עניים וחלק עשירים? אתה יודע לומר לי?' ענה 'לא. אבל אני יודע שאבא שלי תמיד היה אומר לי 'כל אחד והגורל שלו והמזל שלו. וכל אחד זה השגחה מן השמיים מה יהיה איתו. ומה שנקצב לבן אדם, זה הוא יקבל. לא יעזור לו שום דבר. יעלו שמיים ירדו תהומות, הוא לא יכול לשנות. אי אפשר לשנות... אם הקדוש ברוך הוא נתן לו כך, זה יהיה כך. כל אחד לפי מה מה שקצבו לו מן השמיים, ואי אפשר לשנות את זה'. אמר לו 'אם ככה בוא ננסה'. ענה העשיר 'בבקשה'. הוציא המלך איזה שקית מלאה 500 זהובים. זה סכום אדיר. אמר לו 'תיקח את זה ולך תן את זה לעני הראשון שאתה רואה, שאתה יודע שהוא עני מאוד. תביא לו את זה, ונראה ונבחן אותו ונבדוק אם נוכל להטיב איתו. אולי זה יעשה אותו עשיר ובזה הוא יוכל לקנות שני בתים'. היו שני אחים עניים מרודים, האחד יושב בפינה כזאת ואחד יושב בצד השני של העיר, ומה שאוספים מחלקים ביניהם. הוא הלך לאחד מהם ונתן לו את הכיס הזה עם כל הזהובים. חשב העני- עכשיו אני צריך להתחלק עם אחי. אמר לעצמו 'למה אני אתחלק עם אחי כזה סכום גדול? זה ישנה לי את כל החיים'. לא יכול היה לוותר בשביל אחיו. אמר 'טוב, אני אסתיר עכשיו את הכסף. לא הרחק מביתו היה שפת איזה נהר. עמד שמה עץ אלון עתיק. לקח שמה את הארנק, את כל הכסף הזה, והסתיר אותו באחד מהענפים היבשים שם, ואמר 'פה אף אחד לא יגע'. בערב מגיע אחיו לבית ואומר לו 'אל תשאל מה היה היום? היה לי כובע והוא עף ברוח. עברתי על יד שפת הנהר ועף לי הכובע. רציתי להביא אותו וזה עף בימים. בסוף עקרתי איזה ענף מהעץ שם ומשכתי את הכובע עם הענף וכמה עבדתי קשה עד שהבאתי. זה שומע ומתחיל להתבלבל. אומר לו 'ומה עשית עם הענף?', ענה 'זרקתי אותו שם. מה אני אעשה איתו?'. אוי ואבוי, האח השני לא יכל לישון כל הלילה. בבוקר הוא קם והלך ליד הנהר הוא רואה באמת שאת הענף הזה היבש אחיו שבר והוציא את זה והביא את הכובע, וזרק את זה. העשיר, גם הוא היה דרכו לעבור דרך הנהר הזה, והוא חיפש איזה עצים להבעיר בתנור. מצא את העץ הזה היבש שם, ולקח את זה והביא את זה לבית. ראה בפנים את הכסף ואמר 'הנה, מהשמיים לא רוצים לתת להם את הכסף הזה...'. אחרי שבוע הגיע בחזרה המלך. אך לפני שהגיע המלך בא העני הזה שהוא נתן לו את הכסף, ודפק בדלת. הוא לא יודע שהעשיר גר פה, ואמר 'יש משהו לאכול?' ענה 'כן'. אמר לעצמו 'זה העני שאין לו מזל, וכלום מהשמיים לא נותנים לו. טוב, בוא נבדוק אותו'. הכין שתי פשטידות גדולות ושם באחד את הכסף, ובשני הכניס חתיכות ברזל. אמר לו 'תבחר לך איזה פשטידה אתה רוצה...'. לקח את הפשטידה שבפנים יש את הברזל והלך עם זה. מאוחר יותר ראה מה יש בפנים וכעס. חזר אל העשיר ואמר לו 'איך עשית דבר כזה?'. ענה 'בוא תנחם. מחילה, לא שמת לי לב...'. העני ישן שמה, והעשיר בינתיים הכין איזה לחם אחד כל כך טוב ושם לו בפנים את הכסף ואמר לו 'תיקח את הלחם הזה בשבילך, וגם אתן לך איזה מטבע, תקנה משהו ללפת בזה את הלחם'. אבל העני הלך ואמר 'לא רוצה לפתוח את זה. מי יודע מה יש בלחם הזה?'. ראה איזו אישה אחת ואמר לה 'את רוצה? תראי איזה כיכר יפה. את רוצה לקנות את זה בשתי אגורות כסף?' ענתה 'כן', וקנתה. היא לקחה את זה ועטפה את זה בנייר יפה ושלחה את בעלה לבית הזה של העשיר, להחזיר לשכנה טובה, כי תמיד עושים להם טובות. רואה העשיר בחזרה את הכסף פה. שלוש פעמים העני הזה שקיבל, לא הלך לו. ואז המלך הגיע ושואל אותו 'נו, מה נהיה? ענה לו 'אתה רואה...', וסיפר לו 'בהתחלה שמת בענף. הענף חזר אלי. עוד הפעם שמת בפשטידה, ועוד הפעם שמת בלחם...'. אמר לו 'תראה זה הכל מה שהשם רוצה. יעלו שמיים ירדו תהומות אדם לא יכול לקחת מה שלא שלו. זה הכל ממנו יתברך, כל דבר שקורה בעולם זה הכל מהקדוש ברוך הוא'.

פס"ג"ה י"ג 98011 את כפ"ה - היתה נערה אחת, שהבית שלה היה בו תמיד קול של תורה. לקחו אותה הנאצים ימח"ש במשאת למשרפות, אך היא קפצה וברחה והגיעה 'למזלה' לאיזה בית של מפקד נאצי שהיה מקום הכי קשה בעולם מבחינתה. המפקד הזה היה רשע מרושע. היא בקשה שהוא יציל אותה ויחביא אותה כאן. אמר לה 'קודם כל, אני לא מבין איך את עברת פה? יש לי כאן כלבים שרק אם הם מריחים אותך, הם משאירים אותך בלי עצמות. איך עברת את זה?' הנערה התחילה לבכות בכיות גדולות. אמר לה הנאצי 'את רוצה להיות אצלי? מחר בבוקר אני אוציא אותך בחזרה, ואת תיכנסי עוד הפעם. אם ניצלת מהכלבים האלה, אני באמת אגדל אותך, וזה סימן שהשם שמר אותך. כי מידי אף אחד לא יכול להציל אותך. אם תינצלי, אשמור אותך עד תום המלחמה'. הנערה הזאת התחננה לקב"ה 'ריבוננו של עולם, תן לי לחיות, ואני כולי אתמסר לתורה, ואתן לילדים שלי ללמוד תורה, אתחנת עם בעל ואתן לו רק ללכת ללמוד תורה לפאר אותך, לרומם אותך'. ואז היא עברה בין הכלבים, ואף אחד מהם לא התקרב אליה. הנאצי השתגע מהדבר. אמר לה 'את, שומרים אותך התורה והמצוות, כנראה את אישה מיוחדת. בואי אני אחביא אותך שאף אחד לא יזיק לך'. וכך, המפקד הנאצי הזה שמר עליה עד סיום המלחמה, ואז שיחרר אותה. גם כשהיא יצאה, עדיין הכלבים היו שם, ואף אחד מהם לא נגע בה. היא עלתה לארץ והתחתנה עם הגאון ר' חיים סְרֵנָה ראש ישיבת 'חברון'. היא סיפרה את הסיפור הזה איך היא ניצלה מגוב האריות. 'אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, לא יתיימש מהרחמים'. מי שאחוז בעץ החיים, אף אחד לא יכול לגעת בו לרעה. כל הזמן עלינו לדעת שאנחנו ביד של הקדוש ברוך הוא.

כמה זה דבר גדול שאדם יושב ועוסק בתורה ומתפלל ועושה רצון אבינו שבשמיים. הזמן הוא מאוד חשוב, וכשאדם מנצל את הזמן שלו הוא רק מרויח.

במושג 'שורש' ליד י"ם החליטו להקים מניין של 'מנחה גדולה'. בחור אחד צעיר שעבד באזור בתור משגיח כשרות, החל לפתח שיחה עם אנשי המקום כדי לשכנע אותם לבוא ולחזק את המניין. המניין התחיל לרקום עור וגידים והצליח. באחד הימים היו רק תשעה אנשים במניין. רץ הבחור לחפש את העשירי. אחרי התרוצצות, מצא יהודי אחד ששמו אברהם. אמר לו אברהם 'תשמע! אני לא שומר תורה ומצוות ולא מתפלל אף פעם. תניח לי! הסביר לו הבחור עד כמה זה חשוב שהוא משלים להם מניין. השתכנע אברהם, וביקש ללכת הביתה להתרחץ ולהחליף בגדים אחרי יום עבודה, והוא יהיה מוכן לבוא בעוד חצי שעה. אמר הבחור שצריכים אותו עכשיו ולא ניתן לחכות. לבסוף נכנס והתיישב. אחרי שתי דקות הגיע אדם אחר והם היו לפני תחילת העמידה'. אברהם ביקש רשות ללכת, ואכן שחררו אותו. לא עברו כמה שנים, ואברהם הזה נפטר. הוא בא בחלום לבחור הזה (המשגיח כשרות) ואמר לו מה גודל השכר של שתי הדקות שהוא ישב בבית הכנסת, למרות שלא הספיק להגיד 'אמן' ולהתפלל. הוא סיפר שקיבל בשמיים שכר עצום שהציל אותו מדינים ומעונשים קשים. ביקש ממנו שיספר את המעשה הזה ברבים כדי שידעו כולם באיזה שכר עצום הם יכולים לזכות אם ילמדו תורה. עוד אמר שהוא לא יכול לפרט לו את השכר העצום, כי אין לו רשות לכך. ביקש ממנו עוד דבר. הוא השאיר בן שלא אמר עליו קדיש ולא ישב שבעה. ואם הבן הזה יגיד עליו קדיש, יהיה לו נחת רוח גדול מכך, וביקש שיעשה אתו חסד שילך ויקרב את בנו לתורה ומצוות. וכך עשה אותו משגיח כשרות. הוא קירב אותו ואת כל בניו של אברהם וכולם חזרו לבסוף בתשובה ושומרים כיום תורה ומצוות. כל זה התחיל בשתי הדקות שאברהם ישב בבית הכנסת מבלי להתפלל. אם כן, כמה אנחנו זוכים כל יום כשקמים מוקדם להתפלל וללמוד תורה.

כתוב ב'כף החיים' שבשנת תרפ"ז לפני 97 שנים, ב"א תמוז היה רעש אדמה גדול בירושלים וסביבותיה, ונהרסו בתים והיה ניסים ונפלאות כשאף אחד מעם ישראל לא נפגע. בכפרים, היה הריסות ונהרגו הרבה גויים. הוא כותב 'לא תקום פעמיים צרה. השם שמר את עם ישראל והיה פלא'. באותו זמן, מסופר ש'כף החיים' היה בעליית גג בית הכנסת 'שושנים לדוד', ושמה נפלו המדרגות והבית מדרש, אבל מורנו 'הכף החיים' לא ניזוק בכלל. מי היה למעלה בבית הכנסת לומד? חכם עובדיה ע"ה שהיה ילד וישב לבדו ולומד בחשק גדול. כשהתחילה רעידת האדמה, הקיר החיצוני נפל, והוא היה לכוד לבדו. ו'כף החיים' בא וירד וראה את הרב עובדיה, ואמר 'בוא אלי'. באו כולם ואמרו לרב 'מהר, תרד'. ענה 'לא. בואו נוריד את הילד חכם עובדיה. זה אדם גדול יהיה בישראל. נוריד אותו' ואמר 'כל זמן שאני פה, לא יפול הבית'. הורידו את הילד, וירד 'כף החיים', ואז הכל קרס. זה כוח התורה.

מסופר שהיה בדמשק גביר גדול, קראו לו רבי חיים פרחי. הוא היה גם תומך של ישיבת בית-אל והוא היה עוזר בדמשק ובטורקיה ובכל המקומות. באותם הימים היה שם איזה אחד קראו לו 'פקי'ה'. 'פקי'ה זה כמו 'פומר', ויש לו כוחות על טבעיים כביכול. היו באים אליו כל יום שישי והוא היה אומר להם שהוא עושה בבוקר השכם 'קפיצת הדרך' לַמְּכָה, ושם מנשק את האבן ומגלים לו רזין עילאין, ואז הוא חוזר והוא יודע להגיד להם כל מה שהם רוצים. היו באים כל מיני אנשים מהשלטון, ולכל אחד אומר לו כאילו עתידות, והכל שקר שקרים, לא היה ולא נודע. וכולם היו מכבדים אותו. אבל היה שונא יהודים. יום אחד היו נערים משחקים וצחקו עליו. תפס אותם ונתן אותם בבית האסורים והיו נותנים להם מכות. הלכו ישר לנגיד הזה רבי חיים פרחי ואמרו לו 'בוא תעזור לנו' ענה 'נראה מה לעשות'. היה לו איזה מן שרשרת כזאת 'מסבכה'. זה היה לו מאבנים יקרות והיה עתיק יומין. אמר 'אני אלך לַפְּחָה'. בא אצלו ביום שישי. הוריד מזה אבן אחת ואמר לו 'תראה', וכל כך היה שמח הפחה. אמר לו 'זה, של פחה פלוני, וזאת האבן של פחה פלוני. קניתי את זה בהרבה כסף לפני שנים, ואני רוצה לתת לך את זה מתנה. אבל מה, חסר פה אבן אחת ואני יודע איפה יש אותה. יש אותה בַּמְּכָה אצל פלוני, וכשפקי'ה הולך על הדרך שלו לַמְּכָה, שיביא את זה בשבוע הבא ואני אשלם את הכל כמה שרצו. מיד אמר הפחה לפקי'ה 'שומע אתה? תעשה מה שאני אומר לך עכשיו'. זה, נפל בפח, כי איזה 'קפיצת הדרך'?, אין בכלל דברים כאלה. אחרי שהלכו כולם, הוא בא לבית שלו בוכה 'מה אני אעשה?' אמר לו ר' חיים 'אני יודע שאתה שקרן ורמאי, ויש לי את האבן. בתנאי אחד אני אתן לך אותה ושתגיד שהבאת אותה מ'מַמְכָה' או מאיפה שאתה רוצה. אבל תשחרר את כל הילדים האלה עכשיו לפני שבת. ענה 'אני משחרר אותם. רק תביא לי את האבן'. ענה 'אין שום בעיה. אני אביא לך'. שחרר אותם ונתן להם גם כן מתנות. והבטיח לו שעוד הפעם לא יעשה דברים כאלה ליהודים. וכך היה.

אומות ה' אלה' - אתם יודעים שהאות שיינתן קודם הקץ שיבוא משיח צדקנו, הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה ושורף את כל אומות העולם עד שבוכים כל האומות ואומרים 'אוי לנו אנה נברח? אנה נלך?' מה הם עושים? חופרים מערות בארץ למצוא קורת רוח לעצמם כמו שחפרו שמה בעזה, ובתוך המערות שמה הם הולכים בגלל השמש. שנאמר 'ובאו במערות צורים', ואומרים זה לזה בוא בצור והיטמן בעפר. ועל זה אומר הנביא מלאכי- 'הנה יום השם בוער כתנור' אבל זה השמש אותם שורף. אבל לעם ישראל זה יהיה להם רפואה, כמו שכתוב 'וזרחו לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה'. רק הצדיקים שהולכים בדרך השם הם שיזכו ככה לחיות זה פלא פלאות.

אומר רבנו האר"י שה-24 אלף שמתו במגפה משבט שמעון בשיטים הם היו גלגול 24,000 שהרגו שמעון ולוי מאנשי שכם. הם היו צריכים להרוג את שכם וחמור דווקא, אבל לא את כל אנשי שכם. לכן באו בגלגול שבט שמעון שיתקנו להיות נימולים ובאו בגלגול 24,000 תלמידי רבי עקיבא גם כן אחר כך. ושכם בא בגלגול הנשיא שלומיאל בן צורי-שדי פלא פלאות. וכל דור המבול באו בגלגול דור הפלגה וכן בסדום וכן במצרים. אומר הרב בן איש חי, בשם רבנו האר"י, שהמצווה שאדם זהיר ונותן נפשו עליה זה הסימן שבא בגלגול לתקן את אותה מצווה. יצר הרע מתגבר עליו למונעו באיזה איסור או איזה לאו, או השטן מתגבר עליו, ידע לו שבא לתקן את אותו עוון. והשטן לא רוצה שיתקן את נשמתו, ולכן מתגבר עליו. שמואל הנביא, אתם יודעים, הוא חי 52 שנה, והוא בא בגלגול של רבי אלעזר בן עזריה. בזמן שעשו אותו נשיא, היה בן 18 שנה ונעשה לו ח"י שורות בזקנו, כנגד ח"י שנה שחסר לשמואל הנביא. לכן אמר 'הרי אני כבן 70 שנה'. הוא היה רק בן 18 שנה. אז איך 70 שנה?? אלא כמו שהסברנו. אבל אשרי אותו אחד שהוא הולך במצוות, ותקיף בתורת השם, ויבטח באחד ולא יפחד ואז יהיה לו ישועה בעזרת האל וישועתו. העיקר, צריכים לדעת ללכת בדרכי השם.

בזמן 'הצהרת בלפור', היה מרן 'החפץ חיים' שמח. אמר כי רואה בכך אתערותא בעניין הגאולה. הוא ירא מן החופשיים שלא יקלקלו חס ושלום בבואם לארץ ישראל. הרבה פעמים היה עת רצון, אלא שקלקלו. אומר בקיץ בשנת תרע"ה היה 'חפץ חיים' במוסקבה ונתקל שם בספר 'אלימה' שחיבר אותו רבי משה קורדובירו. ה'חפץ חיים' העתיק מפרק כ"ד קטע, והיה חוזר ועוד הפעם חוזר ומרבה לדבר על זה, וטען בהתפעלות עצומה כי המאורעות שבזמננו מאשרים כדברי הנבואה את חזותו הרחוקה של המקובל הגדול רבי משה קורדובירו. מה כתוב בו? 'בסוף גלותנו זה קרוב לזמן גאולתנו, יתחזקו הצרות לישראל בתכלית החוזק, ויצר להם, ויאמרו להרים כוסונו (תכסו אותנו), ולגבעות נפלו עלינו (תפלו עלינו), מפני הצרות הגדולות אשר תסובבנה מכל עבר ומכל פינה, ויתרבה הצער. אז ירבו הניסים ויגדלו עד אין קץ, אשר אין פה יכול לדבר ולא שכל יכול לשער מרוב פלאות הניסים אשר יהיו לישראל, ויפתחו מקורי החוכמה. וזאת היא לישראל הנהגה בגאולה בעזרת השם.

9' חייט בן 966 978 - רבי חיים בן עטר ע"ה עשה כל מה שהוא יכול למען השכינה בכל כוחו. כשהוא הגיע לארץ ישראל הוא מאוד נכסף להיפגש עם רבי חיים אבולעפיה שהיה בגיל 93. רבי חיים בן עטר היה צעיר הוא נפטר בגיל 48. רבי חיים אבו אפיה היה בטבריה. היתה הערצה גדולה בין שניהם והם אף פעם לא נפגשו, אבל יש להם מפגש ברוח הקודש. כשהגיע רבי חיים עם התלמידים שלו לארץ ישראל לקברי צדיקים בגליל, הלך לטבריה לראות את רבי חיים אבולעפיה והלך לבית מדרשו. של רבי חיים בן עטר היה רגיל ללמוד תורה מתוך הדחק. כיוון שהיה זקן רבי חיים אבולעפיה, אז שמו לו כריות משני הצדדים של הכיסא. ניגש אליו ולחש לו באוזניו 'תורה, לומדים ככה בתענוגות?' לא הקפיד עליו הרב, ונשא אליו עיניו הטובות ואמר 'אתה, חכם חיים?', בוא אליי וכשניגש אליו קם הרב ר' חיים אבולעפיה מלוא קומתו וקיבל אותו ואמר לו 'עכשיו אני מקיים מפני שיבה תקום. אתה נקרא זקן. 'זקן' זה מי שקנה חוכמה'. אחרי זה ישבו שניהם לעסוק בתורה ופלפלו, ומרגע לרגע היה רבנו מתפעל יותר על מעוצם בקיאותו המבהילה של רבי חיים אז אמר לו הרב לרבנו 'היניי זקן וחלוש ולכן צריך את הכריות מצדדי' מיד עמד רבנו חיים בן עטר על רגליו וביקש ממנו מחילה. עכשיו כשנפגשו שני הקדושים הללו היה התעררות של משיח, כי זה שני משיחים ביחד נפגשו. הלכו יחד לקבר התנא רבי עקיבא. שכרו בהמה לרבי חיים אבולעפיה ולרבי חיים בן עטר. כשהגיעו סמוך למערה ירד הרב מעל החמור וכידו זה לזה מי ייכנס ראשון אצל מערת רבי עקיבא. בו בפרק ישב רבי חיים בן עטר על הארץ והתחיל בכיות, מטפח על פניו ואומר 'אוי ואבוי, נפגשו שני המשיחים יחד', ובא ערפל חזק והפריד ביניהם וחלפה שעתה.

אמר לו רבי חיים אבולעפיה לרבי חיים בן עטר 'בוא ותקבע את הישיבה שלך פה אצלי בטבריה. כדאי לך', ונקשרה נפש רבנו חזק חזק אחד בשני. רבי חיים אבולעפיה שלח איגרות לכל מיני מקומות שיאשרו לרבי חיים ישיבה פה בטבריה. בינתיים כשהוא בא לעלות לירושלים היתה חולירע בירושלים והוא לא יכל לבוא ל"ם. והלך לעכו. כשהיה בעכו התרחש עליהם אסון, ואחד מבני החבורה נפל למשכב באופן פתאומי ונסתלק מן העולם. עוד לא התאוששו מהאסון הזה, עוד איזה בחור אחד גם הלך. היה רבי חיים בן עטר בצער גדול. התלבט מה לעשות, ואז הוא הלך ל'פקיעין' איפה המערה של רבי שמעון, ועשה לו ישיבה ב'פקיעין'. לאיזה זמן ידוע היה בפקיעין. אחר כך בא לירושלים, וכולם היו שמחים. קבע את הישיבה שלו בחצר של רבי עמנואל חי ריקי בעל 'משנת חסידים'.

'הבעל שם טוב' רצה להיפגש עם רבי חיים בן עטר מאוד מאוד. שלח מכתב לגיסו רבי גרשון מקיטוב שיבדוק אם יש אפשרות להיפגש עם רבי חיים בן עטר. רבי חיים בן עטר היה לו רוח דאצילות. והוא, היה לו נפש דאצילות. בעל שם טוב היה אומר, כשהוא עושה עליית נשמה, כבר רואה את רבי חיים מוריד אורות ותורה, ורואה אותו בחזרה. נלחם בכל הכוחות שלו להיפגש איתו, אך בסוף הוא הלך כמעט לטבוע ב'קושטא' וחזר בו. שלח מכתב לר' גרשון מקיטוב ואמר לו 'אם אתה רואה בחלום שלך את רבי חיים בן עטר כולו, תבוא אלי. אם אתה לא רואה כולו, אלא אתה רואה אותו עד הרגליים, לא תבוא'.

דרכו של רבי חיים בן עטר בערב שבת, שהיה עושה מנהג 'טועמיה חיים זכו'. כיוון שלא היה לו ילדים, אמר לאשתו 'מסכימה שאקח עוד אישה וננסה להביא ילדים?', אמרה לו 'כן'. לקח עוד אישה, והיא הכינה לו לכבוד שבת חמין והביאה לו לטעום. אבל רבי חיים בן עטר לפעמים היה גומר את כל החמין ב'טועמיה'. אמרה לאישה הראשונה 'את יודעת, הרב אכל את כל הסיר של החמין. מה אני אעשה?' ענתה האישה הראשונה 'אני יודעת, ולכן אני הכנתי עוד סיר. מכירה את הרב שלפעמים הוא לא שם לב ואוכל ב'טועמיה', ולכן הכנתי עוד סיר.

כשהן שמעו שהוא עתיד ללכת מן העולם, היו בוכות שתי הנשים הללו, ואומרות 'מאיפה יהיה להן פרנסה?'. אמר 'לא לבכות, אל תדאגו'. אמר להן, כשהוא ייפטר, יבוא איזה עשיר אחד גדול ויקנה מהן את התפילין שלו וייתן להן כסף שיוכלו לחיות בזה לדורות. וכך היה. אמר 'אבל תזהירו אותו שלא יסיח דעתו מן התפילין. אם יסיח דעתו, האותיות פורחות'. באמת נתן להן העשיר סכום גדול ולקח את תפילין, והזהירו אותו, והוא היה באמת היה נזהר מאוד שלא חס ושלום יסיח דעת מהתפילין. יום אחד הציעו לו איזה עסק, ולא יכל לשלוט על המחשבה והסיח דעתו. למחרת הוא לובש את התפילין, ואין לו את האור ואין לו הטהרה הזאת שהייתה לו אתמול. לא ידע מה לעשות. בדקו את התפילין וראו שאין אותיות. אמר להם 'כן, הרב אמר שאם אסיח דעתי זה מה שיהיה'.

פעם בא אליו איזה אחד ואמר לו שאין לו פרנסה, והרב אמר 'מה אני יכול לעשות לך? מברך אותך שיהיה לך'. בסוף הוא אומר 'הרב אני רוצה שתביא לי פתק' כדי שישים בכותל, כי שמע שזה עוזר. אמר הרב 'תשמע, אני אתן לך פתק. אם הצלחת לשים אותו בכותל, יהיה לך פרנסה. אם לא הצלחת, הפסדת'. אמר 'טוב'. כתב לו את הפתק, והאיש לקח את זה ביד ורץ לכותל. פתאום בא רוח סערה והפיל את הכובע שלו. הוא רץ להביא, ונפתח לו היד ונפל לו הפתק. לבסוף מצאו את הפתק אנשי ירושלים. ומה כתוב בו? 'לכבוד שכינת עוזנו, אבקש שתשפיעי לפלוני בן פלוני שפע של פרנסה וישועה' וחתם שמו 'חיים בן עטר'. זכותו תגן עלינו, אמן.

לע"ב - הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נהטת עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נהטת עליזה, זיווג הגון - משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה, **בריאות ונחת ל -** רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נהטת עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית **זש"ק** - ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה